

Farní občasník

ZPRAVODAJ FARNOSTI SV. VOJTĚCHA V OTROKOVICÍCH
ročník XXXIV | číslo 3 | neděle 11. čer. 2023

Zemřel jáhen Alois Orlita

V těchto dnech se loučíme s jáhnem Aloisem Orlitou, který zemřel ve čtvrtek 1. června 2023. V naší farnosti žil a působil více než 60 let. Aktivně se účastnil společenských akcí, které farnost pořádala, uváděl koncerty vážné hudby, vyučoval náboženství, dlouhá léta vedl společenství Chvilé nad Bibli, byl šéfredaktorem Farního občasníku. Jako trvalý jáhen obětavě vedl bohoslužby slova, křty, svatby a pohřby. Na jeho život vzpomínáme s vděčností a děkujeme za něho Pánu. ■

Obsah čísla

Stát vedle papeže Františka

Zajímavé promluvy kněží

Zájezd na Svatý Hostýn

Františkovo výdejní okénko

Odešla Marie Budínová

Farní zprávy

Hospodaření farnosti 2022

Zemřel Tomáš Holčík

Rozhovor s M. Pospěchou

Svatovojtěšská veselice

Oslava svátku sv. Vojtěcha

Kristus vstal z mrtvých

Párty v postní době

Proč jsem se nechala pokřtít

Zájezd do kostela, který
měl stát v Otrokovicích

Víkendové setkání chlapů

Stát vedle papeže Františka

Od loňského roku jste mohli v naší farnosti zaznamenat novou tvář – bohoslovce Martina Celého, který u nás vykonává bohosloveckou praxi. Pochází z Koryčan, absolvoval Arcibiskupské gymnázium v Kroměříži, studuje na teologické fakultě a tento rok pobývá v Římě, odkud také odpovídal na následující otázky.

Martine, co tě přivedlo k myšlence stát se knězem? Byl to nějaký konkrétní impuls nebo to přicházelo spíše postupně?

I když jsem věřícím odmalička, pomyslení na možnost stát se knězem přišlo až ke konci druhého ročníku na střední škole. Do té doby jsem uvažoval o studiu ekonomiky. Jelikož jsem bydlel na internátě Arcibiskupského gymnázia, mohl jsem se účastnit spousty aktivit. Mezi nimi byl nabízen i pestrý duchovní program (každodenní mše svatá, duchovní obnovy, víkendy pro ministranty atd.). To mě ovlivnilo natolik, že jsem svoji víru začal brát vážně. A tehdy mě poprvé napadla ona myšlenka, zda bych se nechtěl stát knězem. Nejprve jsem to zavrhl s tím, že to jistě není pro mě, navíc jsem nerad vystupoval před ostatními lidmi. A vzít vážně, že nebudu moci mít rodinu, nebylo též snadné. Jenomže ta myšlenka pořád přicházela a já se jí nakonec začal zabývat.

Co ti v tvém rozlišování pomáhalo?

Myslím, že mi v tomto hodně pomohly i brigády na Svatém Hostýně. Tam jsem chodíval ministrovat a vždy i s něčím pomoci otcům jezuitům. Bylo to místo, kde jsem se cítil dobře. Jsem též rád, že na gymnáziu je neustále přítomen kněz, se kterým jsem mohl o povolání hodně mluvit. A nakonec jsem začal vnímat, že by to mohla být má cesta. Tak jsem se na ni vydal. A přestože jsem si nebyl úplně jistý, naplňoval mě určitý pokoj. Jsem moc vděčný za tuto školu a za všechny, které

jsem mohl poznat. Též moc děkuji svým rodičům, příbuzným i všem přátelům, protože vnímám, že jsou to právě vztahy, které člověka hodně formují. O kardinál Špidlík o tom říkával jednu velmi pěknou myšlenku: „Život není měřen délkou, ale setkáními.“ Myslím, že je v tom vyjádřeno hodně moudra.

Jsou to právě vztahy, které člověka hodně formují. Otec kardinál Špidlík k tomu říkával: Život není měřen délkou, ale setkáními.

Několikrát do roka jsi jezdil k nám do farnosti na praxi. Můžeš nám popsat, jak tvá praxe probíhá? Jak se u nás cítíš?

Každému bohoslovcovi je přidělen jeden kněz a s ním i farnost, ve které působí. Bohoslovec za ním během svých pěti let studia jezdí, aby mohl více porozumět tomu, co ho čeká, až bude vysvěcen na kněze. Mně byl přidělen O. Pavel Šupol, a proto mohu přijíždět k vám do Otrokovic. Osobně jsem moc vděčný za tuto možnost. Vnímám, že mohu lépe nahlédnout do určitých praktických věcí, na které se později mohu těšit. Také mě těší, když vidím, jak vaše farnost funguje, kolik je v ní nadšených lidí, kteří společně budují farní rodinu.

Je to velký rozdíl oproti tvé farnosti, odkud pocházíš?

Jsem z farnosti, kde není tolik věřících, a proto možnost být ve vaší farnosti je pro mě obohacením. Též jsem to hodně vnímal, když jsem se minulý rok mohl přidat na prázdninový dvoutýdenní tábor s TOMÍKY, kde jsem mohl zakusit pobyt v přírodě s mnoha mladými. Rád na to vzpomínám. Děkuji otci Pavlovi za přijetí, ochotu, čas i příklad radostného a nadšeného kně-

ze. Zároveň děkuji i vám všem, protože se mi u vás dostalo vřelého přijetí.

Nyní sbíráš další zkušenosti v zahraničí na ročním pobytu v Římě.

Je to skutečně obrovský dar strávit rok studia v zahraničí. V Římě se nachází český seminář, v němž, my bohoslovci, žijeme. Jsou zde s námi také kněží z Afriky, Indie, Česka a jiných míst, kteří pokračují ve svém dalším vzdělávání. V naší komunitě žijí i sestřičky boromejky, které se starají spolu s několika zaměstnanci o chod naší koleje Nepomucenum. Do školy chodíme na Lateránskou univerzitu, kde studia probíhají v italštině. Ve třídě studujeme spolu se seminaristy a řeholníky z celého světa.

Jak se ti žije v Římě? Oproti životu v Česku to musí být velká změna.

Co se italské národy týče, musím přiznat, že je poněkud odlišná (minimálně v Římě). Zcela jistě jsou Italové mnohem větší pohodáři než my. Nevadí jim nepořádek na ulici, ani parkování aut v místech, kde zabírají jiné řidiče, kteří následně nemohou tak snadno vyjet. Italská doprava zde pravidelně stávkuje a pokud nějaký chodec stíhá přejít přes silnici na červenou (nebo si to alespoň myslí), pak není žádný důvod čekat na zelenou... Já tento čas vnímám jako hodně obohacující. Tím rozhodně v prvé řadě nepomyslím na osvojení si italské národy (i když to občas není na škodu). Mám na mysli spoustu zajímavých míst, které se v Římě a v jeho okolí nacházejí a které můžeme navštívit. Určitě mi přijde jako cenná zkušenost zakusit univerzálnost naší církve. Vzhledem k tomu, že spolužáci pocházejí z různých koutů světa, vnímám, že se můžeme vzájemně obohatit a dozvědět se, jak funguje církev třeba někde v Africe či v Indii.

Měl jsi tu příležitost ministrovat na Bílou sobotu ve svatopetrské bazilice při vigílii v těsné blízkosti Svatého otce. Jak jste se na tuto událost připravovali?

Několik týdnů před koncem postní doby nám bylo představenými oznámeno, že budeme ministrovat papeži na velikonoční vigílii. Bylo to pro mě velké překvapení, protože jsem něco takového nečekal. Samotná příprava začala na Bílou sobotu ráno ve Svatopetrské bazilice, kde si nás ceremoniáři seřadili podle velikosti a čtyři nejmenší z nás jsme dostali funkce v bezprostřední blízkosti papeže (takže se vyplatilo být malý). Já jsem dostal na starosti knihu, která obsahovala texty, které měl předčítat papež. Jisté obavy jsem měl již na zkoušce, protože nácvik byl častokrát přerušován, a těch chvil, kdy jsem měl přijít a držet knihu papeži, bylo poměrně hodně. Měl jsem v tom zprvu trochu chaos. Bylo ale dobré, že jsem měl s ceremoniářem dohodnuté malé znamení, které mě upozornilo, že je čas vyjít. Druhá zkouška byla ještě přede mší svatou a potom to vše vypuklo.

Jaký to byl pocit být tak blízko Svatého otce? Byla tréma? Jaký na tebe udělal dojem?

Trému jsem samozřejmě měl, ale přesto jsem mší svatou prožil pěkně a na letošní Velikonoce budu jistě vzpomínat. Se Svatým otcem jsme si mohli ještě přede mší svatou podat ruku. Vnímám, že byl v dobré náladě. Během mše svaté bylo znát, že mu chůze dělá problémy, protože ho museli vést na vozíčku. Osobně Svatého otce obdivuji, když ve svých 86 letech zvládá tolik věcí a stále se snaží svým příkladem a úsilím předávat světu naději a ukazovat na Krista.

Kdy tě zase uvidíme u nás v Otrokovicích?

Pokud vše dobře dopadne, tak bych se chtěl do Otrokovic přijít podívat někdy během července. Prázdniny ještě nemám sice detailně naplánované, ale věřím, že to vyjde. ■

Připravil Jan Žalčík

Zajímavé promluvy kněží

V posledních měsících mě oslovily promluvy různých kněží. Především bych chtěla poděkovat našemu duchovnímu otci Pavlovi za promluvu z 2. neděle postní, kde podrobně pojmenoval všechny naše modly a vysvětlil tak hříchy proti 1. a 2. přikázání, které si ani neuvědomujeme nebo je za hříchy vůbec nepovažujeme. A přitom jsou tak nebezpečné, protože jimi otvíráme dveře Zlému, které pak v našich životech a následně v generacích našich dětí, vnuků či pravnuků negativně působí, že se nestačíme divit, kde se to zlo najednou bere. A přesto si mnozí trváme na svém, že ezoterika je jako návštěva u léčitele, homeopatie a další přece pomáhá. Jaká je v tom záłudnost a nebezpečí! Exorcisté by mohli vyprávět...

Budme tedy opatrní, obezřetní a skutečně berme velmi vážně tuto informaci! Patří sem i bílá a černá magie, okultismus a jiné. Více a podrobněji se dozvíme v přednášce P. Kodeta s názvem Přístupové cesty Zlého, kterou můžeme najít přímo na našem farním webu či na kanálu YouTube. Tímto děkuji otci Pavlovi i za další jeho promluvy, v nichž vysvětlil podrobně všechny hříchy proti celému desateru. Např. znesvěcování neděle chozením po nákupech. To asi mnohé ve své nevědomosti zaskočilo, a přesto si někteří hned po mši v neděli vesele chodí nakupovat dál.

Oslovilo mě též kázání jednoho kněze z Brna na téma pokušení. Tak jako Ježíš, o kterém byla zrovna řeč v evangeliu, byl třikrát pokoušen Satanem na poušti, i my jsme zrovna tak pokoušeni na poušti našeho života – MÍT, ŽÍT, BÝT. Lékem na pokušení MÍT, což znamená shromažďovat peníze, bohatství, věci je – rozdávat. ŽÍT znamená užívat si. Do jisté míry mohou užívat (např. dovolená, poznávání dalekých krajů, kulturní, sportovní akce aj.). Pokud nás ale naše užívání odvádí od Boha, pak je to špatně a lékem je zdravý úsudek – poznat, co už dobré není, a zařadit zpátečku.

A konečně BÝT někým, mít moc. Lékem na toto pokušení je nebrat se tak vážně, udělat si i ze sebe legraci. Důležité je však mít někoho, kdo se orientuje, např. dobrého zpovědníka, duchovního vůdce a hlavně Ducha svatého, kterého musíme prosit o radu a pomoc stále.

P. Tomáš Halík nám 22. února v kostele Panny Marie Pomocnice křesťanů na Jižních Svazích během besedy, která se s ním zde konala, přiblížil a srozumitelně vysvětlil, jak je vlastně myšlena synodalita, kterou vyhlásil papež František. Synodální cesta je změna epochy – potřeba reformy. Boží lid je neustále na cestě, kde se mísí dobro a zlo. Ve Starém zákoně se vydal na cestu ze svého zabydleného místa Abraham – a Bůh s lidem uzavřel smlouvu, a také Mojžíš – a Bůh dal lidu desatero. I my jste zabydleni ve svém, ale je třeba jít dál. Je třeba žít dle desatera a najít osobní vztah k Bohu. Je to cesta osobního, vnitřního zrání, kterou popisuje ve svém díle Hrad v nitru Terezie z Avily nebo Jan od Kříže v knize Výstup na horu Carmel. Je nutno projít tmou. Cesta proměny je najít Krista v sobě. Synoda znamená jít cestou zralosti – spolu se scházet a naslouchat si. Důležité je modlit se k Duchu svatému a nechat se vést, nechat se oslovovat. Nemůžeme napodobovat středověk, kdy se chodilo např. k svatému přijímání jednou za rok. Měli bychom poznávat znamení času. Synodální cesta musí vést do hloubky. Je potřebné hovořit o víře spolu a můžeme zažít jednotu v různosti, pokud respektujeme názor druhého. Všichni víme, že něco se musí ve světě změnit. Ale co se má změnit? Kdo se má změnit? JÁ. Jsem to právě já, kdo se má změnit.

A tu jsem si vzpomněla na přednášku Marka Váchy s názvem Radost z Boha z konference katolické charismatické obnovy v roce 2019, nedávno opakovanou na TV NOE a zpracovanou též do knižní podoby. Několikrát v ní opakoval a zdůraz-

ňoval: „Tvoje osobní proměna bude mít dopad pro celé lidstvo.“

A jak to ve skutečnosti s tou naší proměnou je, jsem se dozvěděla na duchovním setkání s názvem Otcovo srdce konané 1. dubna ve Zlíně. Bylo tam též řečeno: „Změnu světa přinesou lidé, kteří jsou nebo budou proměněni. Boží Otcova láska má moc změnit mě i celý národ.“ Je nutné začít u sebe, v našem srdci. Bůh se dívá na naše srdce, je to naše pokladnice, kde se s Ním můžeme setkat. Naše srdce se však někdy stáhne neodpuštěním nebo zraněním a odpojuje se tak od Boží lásky. Naše ego často brání změně. Naším neodpuštěním nezbyvá v srdci pro Boha místo.

Je nutné odpustit také sám sobě. Bohu můžeme tak dát náležitý prostor pro jeho působení. Touto vnitřní očistou zůstaneme naše nitro volné, kdy Bůh posílá do naší cesty různé lidi, okolnosti, situace. Stačí jen otevřít srdce a dovolit Bohu vstoupit. Bůh koná změnu svým způsobem a to citlivě, je to dlouhodobý proces chození v Jeho lásce, která má moc proměňovat naše vztahy.

I když nejsme v pohodě, v pořádku, Bůh nás neodsuzuje, objímá nás a čeká. Stačí naše rozhodnutí a být skutečně upřímní. Důležité je vystavit se působení jeho lásky, proto otevřeme naše srdce a umožníme Bohu konat. Je totiž velký rozdíl jen vědět, že Bůh mě miluje, a umět Boží lásku naplno prožívat. A tu jsme na tomto duchovním setkání při chválách, mši svaté i osobních přímlyvných modlitbách prožívali opravdu naplno. Nedá se to popsat, musí se to zažít.

V další přednášce mě zaujala pozoruhodná myšlenka: „Respektujme v pokoře Krista v druhém člověku“ s odkazem na verš z Písma svatého Fil. 2, 3: „...v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe.“ Možná to slovo dobře známe, ale jak v praxi? Sami z vlastních sil to jen tak lehce nedokážeme – vidět Krista – dobro v zanedbaném a opilém bezdomovci nebo v těch, kdo ubližují. A přesto! Nechme se vést Duchem svatým a půjde nám to líp. Přeji vám hezké léto! ■

Miloslava Zlatušková

Návštěva u Panny Marie Svatohostýnské

B ylo chladné májové ráno 4. května 2023, když se konal farní poutní zájezd na Svatý Hostýn. Cestovali jsme jako jiné roky autobusem, který nejdříve zajel pro poutníky do Kvítkovic, pak přisedli lidé z Otrokovic. V plném obsazení jsme vyrazili k cíli naší cesty. Pro dobrý a bezpečný průběh jsme se pomodlili růženec a poprosili o ochranu patrona sv. Kryštofa. Rozzářilo se sluníčko a vše ukazovalo na pěkný den.

Autobus nás vyvezl až na parkoviště, skoro pod schody vedoucí k bazilice. A považte, zdolala je i většina starších poutníků. Nahoře u chrámu jsme se občerstvili svatou vodou a následovala prohlídka kaple sv. Jana Sarkandra. K němu jsme se pomodlili litanie s prosbou o stálou ochranu. A nastal čas se připravit na mši svatou. Předcházela jí modlitba svatého růžence. Mši svatou sloužil náš otec Pavel

Šupol s akolytou Janem Žalčíkem. Bylo to opět srdečné setkání s živým Kristem.

Po mši svaté jsme měli notný hlad. Posilnili jsme se vlastními zásobami jídla nebo zakoupeným obědem v restauraci. S dvanáctou hodinou přišel čas na modlitbu křížové cesty – pokorně se poklonit u každého zastavení, litovat svých hříčů, rozjímat o utrpení Krista a poprosit o trpělivost nést kříže ve svém životě. Pouť na Svatém Hostýně byla krásná, prozářená teplým sluncem, které nás provázelo až domů.

Panno Maria Svatohostýnská, naše mocná ochránkyně, přímlyvkyně a pomocnice křesťanů, děkujeme Ti z celého srdce za všechny Boží milosti, které pro nás u Boha vyprošuješ, a prosíme za ochranu pro sebe i naše rodiny, neopouštěj nás, ni budoucí. ■

Marie Nebuchlová

Františkovo výdejní okénko

Milí přátelé FOMu! Je květnový večer, manžel už spokojeně spí a ticho láká si něco pěkného přecíst na dobrou noc. Do mého rozpoložení zapadne katecheze papeže Františka s názvem Svätý Pavel a evangelizace. Pavel? To jméno má můj muž, taky náš nynější pan farář, redaktor našeho farního časopisu, polovina pastorační rady, několik našich přátel, dokonce pan prezident a mraky dalších. V naší širší rodině je skoro „přepavlováno“. Navíc co nevidět budeme slavit svátek tohoto svätce! To přece nemůžu nechat ležet ladem! Představuji si, jak na oslavu tohoto svätku papež František nabízí dobré víno, které mu třeba čeští bohoslovci přivezli zrovna z Velkých Pavlovic! Tak ochutnejme i jeho duchovní vůni a kvalitu díky Františkově katechezi:

Apoštol Pavel z Tarsu byl po svém obrácení horlivým milovníkem Ježíše. Jeho horlivost chtěla nejdříve církev zničit, pak ji stejně horlivě buduje. Můžeme se ptát: „Co se to v Pavlovi změnilo? V jakém smyslu se proměnil jeho zápal pro Boží slávu?“ Bylo to setkání s Kristem! To, co mění život, je setkání s Pánem! Pavlovo lidství, jeho vášeň pro Boha a jeho sláva není zničena, ale proměněna, obrácena Duchem svätým. Jediný, kdo může změnit naše srdce, je Duch svätý! A to v každém aspektu života. Stejně jako se to děje při Eucharistii: chléb a víno nezmizí, ale stanou se Tělem a Krví Kristovou.

Stát se křesťanem není make-up, který vám změní tvář. Nalíčení křesťané nejsou dobří.

Bohu sloužíme svým lidstvím, svými přednostmi a vlastnostmi, ale to, co vše mění, není idea, nýbrž skutečný život. Jak říká sám sv. Pavel: „Je-li někdo v Kristu, je nové stvoření. Staré věci pominuly. Hle, nové se zrodilo...“ Setkání s Ježíšem nás mění uvnitř. Stát se křesťanem

není make-up, který vám změní tvář, ne! Pokud jste křesťanem, mění se vaše srdce, ale pokud jste křesťanem vnějšího zdání, není to dobré: nalíčení křesťané nejsou dobří. Skutečná změna se týká srdce. A to se stalo Pavlovi. Vášně pro evangelium není otázkou porozumění nebo studia, které jsou jistě užitečné, spíš to znamená projít stejnou zkušeností „pádu a vzkříšení“, jakou prožil Pavel. Můžete studovat teologii a Bibli, a pak se stát ateistou nebo sověťákem. Studium je užitečné, ale nevytváří nový život milosti. Duši neuspokojí mnoho vědomostí, ale vnitřní pocíťování a ochutnávání věcí. Každý z nás o tom přemýšlí: „Jsem věřící člověk? Modlím se? Snažím se dodržovat příkázání?“ ... „Ano!“ ... „Dobře, ale je ve tvém životě Ježíš? Setkal ses s ním? Mluvil jsi s ním? Uvědomuješ si, kdo to je?“ A to je něco, co nám tolikrát uniká! Když Ježíš opravdu vstoupí do Tvého života, všechno změní! Stejná změna jako Pavlovi se stala všem svätým, kteří, když našli Ježíše, šli kupředu! Všimněme si, že dokud se Pavel považuje před Bohem za spravedlivého, cítí se oprávněn pronásledovat i zabíjet. Když však osvícený zmrtvýchvstalým Kristem zjistí, že byl rouhačem a násilníkem, pak začíná být skutečně schopen lásky! A TO JE TA SPRÁVNÁ CESTA!

Pokud si někdo z nás řekne: „Ach, děkuji, Bože, jsem dobrý člověk, dělám dobré věci, nedělám přece velké hříchy“, je to cesta, která tě neosvobozuje. Dělá z tebe jen elegantního katolíka, ale elegantní katolík není svätý katolík, je jen elegantní! Pravý katolík je ten, který Krista přijímá do svého nitra, který mění srdce!

A to je horlivost, když člověk najde Ježíše. Cítí oheň a jako Pavel musí Ježíše hlásat, musí o NĚM mluvit, musí pomáhat lidem, musí dělat dobré věci. Idea Ježíše nás nespasí! Kéž nám Pán pomůže najít Ježíše, setkat se s ním a ON změní náš život!

Všem Pavlům hodně odvážné horlivosti a Boží požeňání přeje

Marie Čechová

Vzpomínky na paní Budínovou

Věděl jsem o ní, už když jsem do Otrokovic přišel

Když jsem přišel do Otrokovic, už jsme o sobě s paní Budínovou věděli, protože jedna z jejích dvou dcer bydlí v Hulíně, kde jsem před tím byl farářem. Už tehdy se ukázalo, že patří mezi ty, kteří při kázání dávají pozor. Když totiž byla jednou na mši v Hulíně, vyžádala si ode mě text mého kázání, protože ji zaujaly nějaké myšlenky.

To se víckrát opakovalo i v Otrokovicích. Až zde jsem zjistil, jak se věnuje seniorům a že je dokonce zastupuje v rámci naší arcidiecéze. A protože se za tím účelem podílela na různých programech, dá-

vala si z různých tiskovin i z kázání kněží dohromady vše, co ji zaujalo, aby se o to pak mohla podělit.

Dělit se o to, co měla a co dovedla, to byla snad náplň celého jejího života. Proto jí vděčím za velmi mnoho času a úsilí, které mi věnovala jako farář při práci na faře i v kostele. Jsem tedy rád, že mi mé povinnosti nebránily v tom, abych se s ní mohl přijet rozloučit. ■

O. Josef Zelinka, bývalý otrokovický farář

V naší farnosti po ní zůstane prázdné místo

V posledních letech se mi zdá, že na večnost odcházejí ti, kteří byli pilíři Farního občasníku i naší farnosti. Pro mě osobně to začalo odchodem pana Antonína Galatíka, vloni ho následoval Zdeněk Kvasnica, nedávno jsme se rozloučili s Marií Budínovou a Aloisem Orlitou. Cítím, že po nich zůstává prázdné.

Paní Budínová sice nepřispívala do občasníku příliš často, ale byla pro mě obrovskou studnicí znalostí o lidech, farnících, kněžích, také o historii farnosti, o farních a mimofarních akcích. Když bylo potřeba sehnat nějakou informaci co-kdo-kdy-kde, byla k nezaplacení. Stála také u mnoha farních aktivit, byla dlouholetou vedoucí setkávání seniorů a díky ní je naše farnost tam, kde je. Jak uvedl kdosi na zádušní mši: „Patřila k tomuto kostelu jako málokdo jiný.“ Málo se také ví, že organizovala různé akce i mimo farnost.

Poslední roky, kdy se už potýkala s různými zdravotními problémy, patřila k těm, které domluvení řidiči dováželi na mše. Byla za to velmi vděčná a vždy upřímně děkovala. Byla velice potěšena, když jsme ji s manželkou po dva roky do-

vezli i na dušičkovou pobožnost na hřbitově. A když jsme jí tam vzali i skládací židličku, aby si mohla sednout, neznala její vděčnost mezí. Zajímavé bylo, že další rok na hřbitově měli židličku i někteří další. Paní Budínová byla prostě autoritou: když může na dušičkové pobožnosti sedět ona, proč bychom nemohli i my?

Spousta mladých ji znala jako poněkud přísnou a zbožnou starou paní pravidelně navštěvující bohoslužby a trochu škodolibě si vyměňovali zprávy, jak se v první řadě „zase dusila kouřem z kadidla“. Jenže také nám byla vzorem, jak naplnit svůj život službou ostatním. A někteří se možná budou divit tomu, jaký měla smysl pro humor. Jednou jsem ji přivezl k faře (to začala chodit o dvou holích a pohybovala se velmi pomalu) a nabídl jsem jí, že půjdu ke kostelu pomalu s ní. Reagovala se slovy: „Jen abyste mi stačil.“ Když jsme se došourali k bočnímu vchodu, obrátila se na mě se slovy: „Jste celý zpocení, že?“

Po paní Budínové zůstane v naší farnosti velké prázdné místo v práci, službě, modlitbě. Jak ho zaplníme? ■

Pavel Ludvík

Přehled farních zpráv

Nejen farníci, ale i kněží dávají farnosti ze svého volna

Milí farníci. Prožili jsme ve farnosti dvě krásná období – dobu postní a dobu velikonoční. Chtěl bych poděkovat všem, kdo obětují svůj volný čas pro život farnosti. Jednou jsem při pozvání do jedné služby od někoho slyšel: „No ale to je moc času!“ Pokud je to na mě moc, jsem ochoten se sám nabídnout tam, kde to časově zvládnu? Tak jsem nad tím přemýšlel. Kdybychom se tak k tomu stavěli i my kněží, že dáváme mnoho ze svého volného času, tak bychom vlastně o víkendů aní o svátících ve farnosti nemohli nic prožít. Protože i my jako zaměstnanci máme pracovní dobu pouze v pracovní dny od 6:30 do 15:00.

Píši to jako zamyšlení, že cokoliv pro farnost každý uděláme, může v budoucnu vést k tomu, aby z ní byla živá farnost. A píši to i jako poděkování těm, kdo se ve

farnosti jakkoliv zapojují – od úklidu přes službu při mších, službu u oltáře, v zákristii i na kůru, až po práci s dětmi a mládeží. I díky vám jsem mohl několikrát slyšet, že letošní Velikonoce byly pro někoho natolik silné, že po letech přistoupil ke svátostem. Měli jsme několik prvních sv. přijímání dospělých, křty jak dětí, tak dospělých. Ihned po Velikonocích pokračujeme v další přípravě na křest dospělých, ve zpovědích po desítkách let. A tak děkuji i těm z Vás, kterým již zdraví nedovolí se nějak zapojit. I tohle jsou plody Vašich modliteb a obětí. I vy stojíte velkou mírou za životem farnosti.

Kéž se nebojí další noví lidé v modlitbě ptát: „Bože, jaké je mé obdarování pro službu v naší farnosti?“ A následně nabídnout svůj volný čas. ■

O. Pavel Šupol

Zemřel Tomáš Holčík, hasič, starosta Orla a služebník Boží

V pátek 5. května jsme se v kvítkovické kapli rozloučili s panem Tomášem Holčíkem. V Kvítkovicích ho znali jako vzorného otce tří dětí, jako člena chrámového sboru naší farnosti, jako člověka, který obětavě pomáhal se vším, co v kapli bylo třeba. Byl však nejen věrným služebníkem Božím, svůj čas a um dával příkladně do služeb ostatním. Byl dlouholetým velitelem místního sboru dobrovolných hasičů, po roce 1990 se zasloužil o obnovu zlínského Orla a byl také jeho starostou. Do posledních sil navštěvoval mše svaté a zemřel zaopatřen svátostmi v kruhu své rodiny. Takového bratra ve víře v nebi jistě vítali s velkými poctami. ■

Pavel Ludvík

Křty, svatby a pohřby za poslední období

Křty dospělých: MUDr. Jakub Josef Šťastný, Yana Jana z Arku Rusinová

Křty dětí: Dominika Barbora Hubáčková, Jan Hartman, Elena Terezie Staňková, Nela Anna Slavíková, Jakub Šustek, Marek Ondík

Svatby: Ing. Jan Ševčík, Ing. Daniela Zentrichová

Pohřby: Jindřich Miklošek, Ludmila Pospíšková, Tomáš Holčík, Marie Budínová, Teodor Mikulášek, Alois Orlita

Chcete ke svátosti biřmování?

Od září bude možnost se přihlásit na přípravu na biřmování, která začne od ledna 2024.

Hospodaření farnosti Otrokovice 2022

Náklady	
Bohoslužebné výdaje (květiny, hostie, víno, svíce, paškály, vánoční stromky...)	56 297
Barevná tiskárna, skříně, stoly, nové rozvody, internet	59 496
Tonery, papíry, tisk, tisk FOM	20 411
Spotřeba elektrické energie – fara, všechny kostely	191 831
Spotřeba plynu – fara, sv. Vojtěch suterén	106 759
Spotřeba vody – fara, sv. Vojtěch suterén, srážková voda –všechny kostely	82 248
Učebnice češtiny pro maminky z Ukrajiny, knihy, Youcat, Oldin, pomůcky do náboženství, nedělní kartičky	63 938
Oprava hodiny věž, žaluzie fara, přístavba, nový termostat	9 067
Nová podlaha, routery, nová wifi, žaluzie přístavba	89 319
Čisticí prostředky, kancelářské potřeby, hygienické potřeby, dezinfekce, domácí potřeby, stoly a skříně pro maminky z Ukrajiny	70 490
Internet, revize elektřiny, plyn, servisy kotlů, pošta, odpad, nástěnky, web, opravy reprobodny	42 281
Daň z nemovitosti, zábor opravy kaple Kvítkovice	2 840
Odvody arcibiskupství, aktivity diecéze, Pojistný fond, Acta Curie, časopis In	65 208
Bankovní poplatky	1 257
Odeslané sbírky	325 034
Odvod arcibiskupství z hospodářské činnosti	225 234
Daň z příjmů	118 940
Náklady celkem:	1 530 650
Výnosy	
Nájemné ubytování, nájemné pozemky	1 236 658
Z pohřbů	36 000
Bankovní úroky	1 257
Úrok z arcibiskupství, úrok z termínovaného vkladu	22 753
Dary na opravy, farnost	455 200
Sbírky	812 750
Sbírky k odeslání	325 034
Výnosy celkem:	2 889 652

Sbírky k odeslání

Platy v arcidiecézi 54 200 Kč, Církevní školy 26 800 Kč, Ukrajina 66 400 Kč, Misie 33 400 Kč, Biblické dílo 16 900 Kč, Svatá Země 5 634 Kč, Halč sv. Petra 39 300 Kč, Křesťanská média 25 900 Kč, Setkání mládeže 16 200 Kč, Pronásledování křesťanů 24 500 Kč, Charita 15 800 Kč. Celkem 325 034 Kč.

Rozhovor s Mariánem Pospěchou

V předvečer svátku sv. Vojtěcha, v pátek 21. dubna 2023, jsme měli možnost uvítat na mši svaté P. Mariána Pospěchu, faráře z Dolní Lutyně a moderátora televize NOE. Při bohoslužbě navštívené řadou našich starších farníků, kteří ho rádi sledují u televizní obrazovky, i během následující besedy jsme si mohli všimnout opravdovosti jeho víry, krásné a bohaté češtiny a neotřelosti jeho vyjadřování. Pro čtenáře Farního občasníku pak odpověděl na následující otázky.

Moderátor v TV musí být suverénní, sebevědomý, dobře oblečený, učený, nalíčený... Jak se takové věci slučují s pozicí kněze?

Nemyslím si, že moderátor musí být suverénní a sebevědomý. Takový pak působí dojmem Děda Vševěda. Moderátor není od toho, aby si poměřoval ego s pozvaným hostem. Není chytřejší jen proto, že drží mikrofon. Má vést dialog a dotazovat se tak, aby se veřejnost dověděla co nejvíc k tématu či osobě, ale také aby posluchač měl sám možnost udělat si obrázek o tom, co bylo sděleno. A co se týká zevnějšku? S kněžstvím se to slučuje. Naprosto! A nejen s kněžstvím. Každý člověk, který se stýká s veřejností, dává svým zevnějškem najevo úctu k těm, s nimiž se setkává. V církvi mě štve podivínské pokrytectví. Nevím, kde jsme to vzali, ale není normální, že zanedbaný člověk je mnohdy považován za vzor ctností, za asketu, který pohrdá vším, co je přízemní, aby ho to neodvádělo od

vyšších cílů a ideálů. Naproti tomu člověk, který v přirozené míře dbá o upravenost a určitou lajnu, je často považován za prostopásníka. Je to na hlavu! Katolický křesťan nemá být katolické strašidlo! Je úplně jedno, jestli před kamerou nebo mimo ni.

Příprava na přenos je někdy dost hektická. Jakou roli v ní u vás hraje modlitba? Najdete na ni čas?

Výhodou modlitby je skutečnost, že není vázaná na čas! Není to šamanský prostředek, kterým něco „začarují“. Má v sobě rozměr věčnosti, kde čas neurčuje limity. Když ne před, tak po. Když ne prosba, tak poděkování. Hodně to záleží na okolnostech. Když je něco hektické a v presu, jakože se za pár minut běží do vysílání, tak alespoň myšlenka na požehnání z Výsosti určitě prolétne hlavou. Když se to nestihne, tak pak i „dopéct do kůrčičky“ není také špatné. To potom buď děkuji, nebo zpytuji svědomí.

Když máte před nějakým vysíláním, cítíte trému? Jak ji zvládáte, jak se jí bráníte?

Ono to velmi záleží na tom, oč se jedná. Někde jsem slyšel názor, že tréma je výborná k podání lepšího výkonu. Já osobně tuto zkušenost nemám. Mě tréma paralyzuje a výkon je poloviční. Velmi záleží na okolnostech a jakého člověka mám před sebou. Nejčastěji mívám trému ze sebe, protože znám své limity. Z osobností však mívám respekt, úctu, nikoli trému. Pomáhám si tím, že oblbuji sám sebe, říkám si: „Prosím tě, o nic nejde, normální lidi už spí! Nikdo se nedívá, jsou zajímavější pořady! Nehrej si na důležitého! Koho bys tak mohl zajímat? Akorát pojišťovnu.“ atd... Eva Pilarová říkala: „Nejhorší je začít! Po pátém taktu už to má spád.“ Něco na tom je.

Máte pro vaši profesi moderátora nějaký předobraz v Bibli?

Ano. Archanděl Gabriel. Zprostředkoval

setkání a obsah poselství mezi autorem a adresátem. Nebyl od toho, aby do nich zasahoval svými domněnkami či osobními zájmy. Jeho úkolem bylo pomoci k setkání a předání poselství tam, kde mělo zaznít. Nepřekážel. Udělal, co měl, a zmizel: „A anděl od ní odešel...“ Myslím, že není dobře, když moderátor „převálcuje“ hosta, respondenta. Takový moderátor zneužije hosta k tomu, aby předváděl sebe. I Marii z Nazareta měla ve chvíli Zvěstování zastínit moc Nejvyššího a ne perit andělových křídel.

V každé farnosti, i u nás, je řada farníků, kteří vystupují před ostatními, např. lektoři v kostele. Jaká by měla být jejich nejdůležitější vlastnost?

Přirozenost a srdce na dlani. Tím nikdy nic nezkazíte. Ba naopak! V tom je síla autenticity. Ta mluví i beze slov. Znáám některé

krasorečníky, o kterých lidé vědí, že jsou tlučhuby. Znáám ale i také, kteří nemají dar brilantní výřečnosti, ale pro lidi kolem by dýchali. To se pozná. Platí to ve všech oborech, ve všech oblastech i odvětvích. Zpívali jsme to nedávno i u vás, v kostele sv. Vojtěcha: „Dnešní svět o tobě neví, jak tě, Pane, představím? Líp než ústy, víc než slovy, celým životem svým!“

Jak se vyrovnáváte s tím, že vás všichni znají, že lidé neustále posuzují, co a jak jste řekl, jak jste byl oblečený?

A to tak je? V jednom evangeliu, které popisuje vyhocenou událost, jak Ježíše vyhnali ze synagogy a vedli ho na sráz hory, aby ho srazili dolů, evangelista uzavírá celou epizodu jednoduše: „On však prošel jejich středem a ubíral se dál.“ A to je ono... ■

Rozhovor připravil Pavel Ludvík

Vesele i vážně o Svatovojtěšské veselici

Zázračná uzdravení na veselici

Aby lidé navštívili místa, kde se udály zázraky, váží cestu do Izraele, do Lurd, do Medžugorje apod. Přitom nevědí, že jedno takové místo máme i v Otrokovicích. Nevěříte? Je to Otrokovická Beseda.

Na Svatovojtěšskou veselici, která tam proběhla v polovině dubna, dorazil i kvítkovický kostelník. Z důvodu zdravotních obtíží se dnes pohybuje s pomocí chodítka nebo holí. Při jedné rychlejší skladbě však sešel na parket a při tanci řádl tak, že přítomní Kvítkovjané nevěřili svým očím. A někteří tvrdili, že byli přítomni zázračnému uzdravení.

Nebyl to však jediný zázrak, který se tam toho večera stal. Jedna mladá farnice několik týdnů před zábavou chodila o berlích. Na veselici ovšem dorazila bez nich, užívala si tance i celého večera bez ohledu na stav svého kotníku. Ten se na veselici zázračně zlepšil. Její maminka vše komentovala slovy: „Beseda je opravdu svaté místo.“

Věděli, kde je jejich místo

Když se koná Svatovojtěšská veselice a je na ní přítomna paní varhanice, považujeme za samozřejmé, že druhý den ráno bude před půl osmou sedět v kostele u varhan. Přitom to pro ni ale vůbec není lehké. Když se však jedná o mladé farníky – příslušníky scholy, považujeme za samozřejmé, že po zábavě budou vyspávat.

Ne tak letos, kdy mladí opravdu překvapili. Navzdory tomu, že mnozí šli po veselici spát ve tři, čtyři hodiny ráno, krátce po ranní mši se členové scholy sešli na zkoušku a na hrubé mši svaté předvedli krásný a bohatý hudební program. Bylo jich skoro dvacet: zpěváci, hudebníci, zvukaři.

Pravda, nebylo to jednoduché, přemáhali přitom svá těla zmožená ponocováním, museli přemoci svět, který se upřímně divil, odkud se v nich bere takové odhodlání vstát z postele, a přemáhali i ďábla, který jim našeptával: „Nikam nechod, oni to zvládnou bez tebe.“ Děkujeme vám! ■

Pavel Ludvík

Oslava svátku sv. Vojtěcha

Ve sluncem zalité třetí velikonoční neděli, která se ocitla uprostřed chladných deštivých dnů, jsme 23. dubna oslavili nejen vzkříšení Krista, ale i patrona našeho kostela a naší farnosti sv. Vojtěcha. Poděkovat mu za jeho přímlovu a zároveň za 28 let našeho chrámu jsme měli možnost na obou mších svatých doprovázených naší scholou a pěveckým sborem při zpěvu krásných písní. Osobně jsme si mohli též připomenout všechny kněze, kteří působili v naší farnosti a kteří budovali nejen ten zděný chrám, ale i ten v našich srdcích.

Jménem všech farníků bych ráda upřímně a srdečně poděkovala našemu otci Pavlovi, který za krátké působení ve farnosti stihl udělat tolik dobrých věcí a akci a který především vstřícně a ochotně pracuje pro spásu našich duší. Tentokrát spolu s farní radou a dobrovolníky připravil krásnou oslavu, z níž byli nadšeni i příbuzní farníků, kteří na naši pouť dojeli. Hlavní přínos byl, že lidé mohli být spolu nejen na mších, které celebroidl P. Jan Po-

lák, ale mohli si povídat s knězi, blíže se seznámit, výborně se bavit či zazpívat si lidové písničky. Na oběd byl připraven výtečný pikantní gulášek našeho „dvorního kuchaře“, jak nazval pana Hrabce náš pan farář. V pozdním odpolední byl připraven pro labužníky tradiční gyros – krájené grilované maso s chlebem. K dispozici byly nápoje v podobě vína, kávy či čaje.

Na lavičkách u stolů před kostelem jsme tak mohli ukázat okolnímu světu, že dokážeme být radostní a usměvaví křesťané a můžeme tvořit rodinu Božích dětí se skvělým duchovním otcem, která je otevřena všem lidem ve městě, a nikdo se tak nemusí cítit osamocen. K dobré náladě všech přispěl i velmi vzdělaný a skromný kněz P. Polák, který houževnatě a brilantně hrál na harmoniku a zpíval známé lidové písničky o sto šest. V 17 hodin bylo ještě poděkování Bohu při adoraci, po níž se pokračovalo ve společném setkání v sutereu kostela. ■

Miloslava Zlatušková

Kristus vstal z mrtvých – jak si uchovat radost z víry

Tento radostný pozdrav se rozléhal v sobotu 20. května 2023 odpoledne v Otrokovické Besedě, kde probíhala oslava Letnic, pořádaná naší milovanou komunitou Koinonia Jana Křtitele. Po mnoha letech dojíždění do Plzně jsme se díky otci Pavlu Šupolovi dočkali setkání komunity na Moravě.

Duch svatý se vznášel nad Besedou a bylo to velmi silné a krásné. Promluva otce Alvára, která byla hlavně o tom, jak si

uchovat živost a radost z víry, se nám bude dlouho vracet do mysli.

A jak na to? Vrhout se Pánu do náruče a radovat se z toho, že mě miluje a je mi odpuštěno. A to navzdory našim vinám a hříchům. Pán je opravdu věrný. Co slíbí, to splní a ještě mnoho přidá. Dlouholeté volání, aby bylo setkání i na Moravě, bylo vyslyšeno. Pane, díky. ■

Zdeňka Daňková

FARNÍ OBČASNÍK

Vychází při příležitosti církevních svátků. Zodpovídá Římskokatolický farní úřad. Určeno pro vnitřní potřebu. Neprodejné! Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení textů. Redakční rada: P. Pavel Šupol, Pavel Ludvík. Adresa redakce: nám. 3. května 166, 765 02 Otrokovice, tel. 734 263 904. E-mail: obcasnik@volny.cz, <http://www.farnostotrokovice.cz>. Autoři textů jsou podepsáni pod příspěvky. Jazyková korektura: Míša Samohýlová. Obsahová korektura: Anna Janotová. Fotografie: Václav Šmika, Vojtěch Rařaja, Zdeněk Kvasnica. Uzávěrka dalšího čísla: 28. 8. 2023. Vydání dalšího čísla: 11. 9. 2023.

Párty v postní době aneb duchovní obnova Otcovo srdce

V sobotu 1. dubna jsme se vydali na duchovní obnovu Otcovo srdce. Sice bychom si našli před Velikonoce tolik „důležitých“ prací doma, ale odpověděli jsme na výzvy našeho otce Pavla a jeli jsme. Kongresový sál ve Zlíně byl plný do posledního místečka – zvláště mladými. V menším sále pak bylo dobrovolníky postaráno o děti.

Dopoledne jsme vyslechli přednášku Jany Palacké s názvem Změna je možná. Uvažovali jsme o tom, že každá věc nebo situace, která nás potká, má několik úhlů pohledu. Třeba když si Vaše kamarádka zlomí obě nohy, Vám to připadá jako jasná životní tragédie. Ale ke svému překvapení zjistíte, že ona v tom vidí možnost zastavit se, uspořádat si život, a ještě se radovat a těšit s těmi, kdo ji přijdou navštívit. Je na nás, jak se na věci díváme – jestli očima škarohlída nebo optimisty.

Na druhé přednášce Pavol Strežo (nám známý již z Otrokovic i charismatické konference v Brně) promlouval o tom, jak jsme milované Boží děti. A jak Bůh Otec je smutný, když se jeho děti ztratí. Ukázal nám místa v Písmu svatém, kde se milující Otec dokola a neúnavně snaží najít své zatoulané syny a dcery. Vrchol vši Jeho lásky je oběť Ježíše Krista. Slyšeli jsme výklad o chrámové oponě, která se po Ježíšově smrti roztrhla vpůli v celé své délce 6 metrů a tloušťce 10 centimetrů. Byl tak zrušen zákaz vstupu do velesvatyně, kde kromě velekněze musel každý přichodit bez výjimky zemřít.

My jsme si to názorně předvedli hned na místě. Na připravený papír jsme napsali to, co nám překáží ve vztahu k Bohu. Popsaný papír jsme každý zvlášť odnesli k pódiu, kde ho připravení modlitebníci vzali, roztrhli jako oponu vpůli, ujistili nás

o tom, že jsme milované dcery a synové Boží, a objali nás láskyplným Božím objetím doprovázeným hlubokou modlitbou. Zde nebylo žádných pochyb – každý z nás je milované dítě Boží, bez ohledu na svůj vlastní hřích.

Po polední pauze jsme vyslechli přednášku Radka Palackého o rozdílu mezi synem a sirotkem.

Pak následovala mše svatá a po ní modlitební večer. Tím nás vedl Peter Lip-ták, bývalý narkoman, nyní křesťan, manžel, tatínek a horlivý evangelizátor. Pověděl nám o svém životě a o svém obrácení. Po jeho svědectví a díky jeho přítomnosti byla atmosféra v sále taková, že Duch svatý se dal krájet... Tým modlitebníků i Peter se začali modlit nad každým z nás jednotlivě a mnozí z nás díky tomu poprvé v životě zažili usnutí v Duchu svatém. Naplnění až po okraj Duchem svatým jsme nevěděli, jestli se máme smát nebo plakat. Tak jsme se modlili a zpívali s kapelou z projektu ON z Valašských Klobouk. Celý večer hřměly kongresovým centrem naše zpěvy „Se zástupy andělů ti zpívám hosana...“ a nezpívali jsme rozhodně sami. My jsme se jen svou troškou přidali k tomu nekonečnému: „Hosana“, které zní v nebi. Přidali jsme se k té největší párty v nebi, která bez ustání chválí Boha.

Nakonec programu ještě následovala modlitba za uzdravení nemocných a pak jsme se již vraceli nočním Zlínem domů plní radosti, úžasu a vděčnosti za Boží nekonečnou lásku k nám. Lásku, která nečeká, až budeme alespoň napůl svatí, až se budeme denně modlit breviář, až budeme těsně po zповědi nebo až si to svou pílí zasloužíme. Ne... Bůh nás miluje nedokonalé a hříšné teď hned! Aleluja! ■

Míša Kochánková

Proč jsem se nechala pokřtít

S Yanou se známe už nějaký ten pátek. Nedávno jsme se společně bavily, že už to byl rok, co jsme se seznámily, když nám s maminkou a synem Jelou přijeli z Ukrajiny a rozhodli se tady zůstat. Ale na druhou stranu na to přijde, že se známe mnohem déle, jako by to bylo včera.

O víře jsme se ze začátku moc nebavily, ale Yana nám vždycky ráda v kostele pomáhala, ať už s přípravou různých farních akcí nebo třeba s promítáním písniček při mších. Po čase s námi začala v neděle i zpívat. Taky Jela se zapojil a vzorně začal chodit ministrovat, až jsme měli problém ho poznat, jak nezvykle vzorně seděl u oltáře.

Postupně jsme se dozvěděli, že i na Ukrajině chodili do kostela. Víím také, že i s otcem Pavlem se o víře bavili. Jako první si Yana přála, aby Jela byl pokřtěný a mohl vyrůstat v této církvi. A pár týdnů zpátky došlo i na její vlastní křest. Tak jsem se jí zeptala na pár detailů...

Yani, jak jsi to měla v dětství? Víím, že jsi chodila do kostela už jako malá. Do jaké církve? Byly tam nějaké rozdíly?

Ano. Od čtyř let jsem chodila do kostela – byli jsme členy protestantské církve. Ta taky věří v Otce, Syna i Ducha Svatého, ale třeba neuznává svaté, nechodí se tam ke zpovědi a k přijímání se chodí jednou za měsíc.

U nás ses hodně rychle začala zapojovat do dění ve farnosti i chodit na mše svaté.

Kdy tě poprvé napadla myšlenka se nechat pokřtít a proč?

Když jsme přijeli sem do Česka, tak jsem se o víře bavila nejvíc asi s Martou a taky otcem Pavlem a brzy jsem cítila, že bych chtěla být součástí této církve a farnosti. Nedo-káží asi přesně popsat proč a jak jsem se rozhodla, ale cítím, že je to tak správně. Našla jsem si tady spoustu blízkých lidí, kteří se pro mě stali hodně důležitými.

Jak dlouho ses na křest připravovala a co pro tebe bylo nejnáročnější?

Už loni v létě jsem se otce Pavla zeptala, co bych měla udělat pro to, abych mohla být přijata do církve a být pokřtěná. Ten to se mnou probral a vlastně od té chvíle jsme začali s přípravou. Pravidelně jsme jezdili do Kroměříže za jednou řádovou sestřičkou, která umí dobře rusky, a tak jsem se jí mohla zeptat na všechno, co mě zajímalo, a mohla mi všechno vysvětlit. Nebylo to tak, že by celá příprava byla vyloženě těžká, ale občas mi trvalo, než jsem některé věci pochopila a přijala, že jsou třeba jinak, než jak mě to učili v dětství.

Podle čeho sis vybrala své kmotry?

Vybrala jsem si Kačku a Vojtu, protože pro mě bylo důležité, aby mě opravdu znali a byli to moji blízcí lidé. Rafajovi jsou pro mě jako rodina a v mnoha věcech jsou pro mě příkladem.

Jaká byla tvoje první zpověď? Já si pamatuji, že jsem byla hrozně nervózní.

První zpovědi jsem se hodně bála, protože jsem vůbec nevěděla, co mám čekat a jaké to bude. Ale uklidnilo mě, když jsem si uvědomila, že Bůh zná můj hřích a moje chyby ještě předtím, než je řeknu u zpovědi. A neměla bych se bát přiznat svůj hřích člověku, protože Bůh odpouští a dává milosrdenství každému, kdo ho požádá. Teď po zpovědi musím říct, že to byl moc hezký pocit a dává mi to sílu jít dál.

A co samotný křest? Jaký pro tebe byl? Jak jsi strávila zbytek dne?

Byla jsem trošku nervózní, protože změnit církev a celkově svoji víru pro mě bylo hodně důležité rozhodnutí, ale zároveň jsem věděla, že je to opravdu to, co chci. Nejkrásnější na křtu pro mě bylo uvědomit si, jak moc mě (i ostatní lidi) Bůh miluje. Zbytek dne jsem křest oslavovala v kruhu

mých nejbližších lidí.

Jako překvapení jsme na křest pozvali brazilskou zpěvačku Thabatu Oliver. Bylo trochu náročné to před tebou utajit. Povvedlo se nám to?

Já jsem se s Thabatou potkala na křesťanském festivalu UNITED a pak jsme se viděly ještě párkrát. Překvapení to pro mě bylo veliké, při první písničky jsem si myslela, že to hraje puštěná nahrávka. Až když otec Pavel zmínil, že je tady, podívala jsem se nahoru a byla jsem moc ráda, že ji vidím. Jsem moc vděčná všem, kteří to celé zorganizovali. A i to přispělo k tomu, že celý ten den pro mě byl jeden z nejkrásnějších.

To jsem moc ráda! Chtěla bych se tě zeptat i na Jelu, byl pokřtěný jen pár měsíců před

tebou. Proč to pro tebe bylo důležité?

Před křtem jsme si spolu o tom hodně povídali. Bavili jsme se o tom, proč je to dobré a proč to děláme. Jsem moc ráda, že kolem sebe má od mala lidi, kteří Boha opravdu milují a kteří mu budou dobrým příkladem. Pro nás oba je křest takový nový začátek. Pořád ještě oba máme spoustu otázek a společně se učíme.

A na závěr – jak křest změnil tvůj vztah s Bohem?

Od mala jsem vyrůstala v křesťanské rodině, takže to nebyla až tak obrovská změna. Ale určitě jsem díky křtu přehodnotila některé věci ve svém životě, utvrdilo mě to v tom, že chci i nadále pokračovat ve službě Bohu. A dal mi spoustu síly. ■

Kačka Šibravová

Kostel, který měl původně stát v Otrokovicích

V sobotu 6. května pořádala Otrokovická Beseda spolu s naší farností zájezd do partnerského města Partizánské. Po příjezdu jsme procházkou po Náměstí SNP přišli ke kostelu Božského srdce Ježíšova. Před vchodem do kostela, protože zde nemohli postavit kapličku, je socha Panny Marie Sedmibolestné, patronky Slovenska, a na podstavci je vytesáno desatero.

Kostel byl vybudován dle projektu Vladimíra Karfíka pro Otrokovice z roku 1937 (v Otrokovicích měl původně stát „U Boží muky“ – přivaděč na dálnici z ulice Nadjezd). Je však o 10 metrů kratší, než měl být u nás. Původně měl být zasvěcen sv. Tomáši. Po protestech v roce 1948, že by tak připomínal Tomáše Baťu, byl kostel zasvěcen Božskému srdci Ježíšovu.

Na oltáři přichozí vítá Ježíš, zobrazený dle vidění sv. Markéty Marie Alacoque, a jeho 12 apoštolů.

Kostel měl být biskupem posvěcen v květnu 1949, ale po protestech a zásahu Lidových milicí, byl, z pověření biskupa, neoficiálně vysvěcen v červnu 1949 za za-

vřenými dveřmi pouze za přítomnosti místního faráře, ministrantů a řeholních sester. K oficiálnímu vysvěcení došlo až v roce 1989.

Mši svatou celebrou O. Pavel a homilii měl místní farář-děkan Mons. Vladimír Farkaš, který nás po rozvíjení Božího slova seznámil s historií kostela. Na konci mše nás pozdravil i primátor města. Po mši následovala krátká diskuze a poté „drobné agapé“ (občerstvení), jak nám bylo před zájezdem avizováno. ■

Václav Šmika

Víkendové setkání chlapů

Byli jste někdy na mši, na které je sedmdesát chlapů a žádná žena? Umíte si představit, jak takové společenství zpívá chvály Hospodinu? Dokážete si představit sedmdesát chlapů, jak všichni společně uklízejí velkou hromadu nařezaného dřeva pod střechu?

Já jsem si to dříve představit neuměl. Dokud jsem nezačal jezdit na víkendová setkání do Rajnochovic. Druhý květnový víkend jsme se tři chlapi z našeho otrokovického společenství zúčastnili akce pro muže ve středisku Archy v Rajnochovicích. Píši o několika momentech, které mi zůstaly v srdci.

Přijezd. Krásné okolí Archy, stisky rukou a chlapská oběť, točené pivo i vůně voňavého tabáku z dýmek. Zpravidla mívám pocit, že můj minulý odjezd neproběhl loni, ale minulý týden. Jako bych se vrátil domů.

Úvodní slovo mužů, kteří akci vedli. Miloš Vyletal a Honza Šlachta. Miloš, nádherně hluboce věříci a přitom veselý a radostný chlap, zakladatel manželských setkání u nás v republice. Honza, chlap jadrného vyjadřování, dokonalý vypravěč vtipů, člověk radostný i přes všechny zkoušky, kterými prošel.

Sobotní ranní mše svatá. Kaple plná vděčných chlapů. Chlapů, kteří přijeli pracovat na sobě a na svém manželství. Písničky s kytarami a bubnem, jejichž slova chválí Pána. Chlapské slovo otce Jiřího, mladého a postavou nevysokého kněze, který se v takovém prostředí cítí jako ryba ve vodě. Jeho promluva je jasná, konkrétní a mluví do srdce každého z nás.

Práce ve skupinkách. Je pro mě vždy silným zážitkem i posilou, jak dokážeme být v pětičlenných skupinách otevření. Na nic si nehrajeme. Vzájemně se sdílíme a pomáháme si na svých cestách životem. Za těch několik hodin máme vždy pocit, že se známe celý život.

Tento víkend byl zaměřen na vztah s našimi manželkami. V sobotu dopoledne vyprávěl Miloš o krizích v manželství. Nebyla to žádná teorie. Bylo to svědectví o těžkých chvílích jeho a jeho ženy. A o tom, jak společně krizi překonali. Odpoledne Honza otevřel téma odpuštění. A opět bez dechu jsme žasli, jak je možné hledat a nacházet cesty i ze zdánlivě neřešitelných situací.

Vyvrcholením víkendu byl sobotní večer. V tomto silném chlapském společenství jsme byli vtaženi do děje drsného, ale krásného filmu *Chatrč*. Pokud se někomu z nás podařilo zadržet slzy během dne, pak večer už to nešlo. Plakali jsme všichni. Příběh Macka, který prožil nelehké dětství a pak v manželství tragicky přišel o nejmladší dceru, nás všechny dostal. Mack se velmi konkrétně setkává se všemi třemi Božími osobami – Otcem, Synem i Duchem svatým. Tento Bůh léčí Mackova zranění, jeho výčitky Bohu a nakonec mu pomáhá odpustit. Ještě teď, když na film myslím, mám v očích slzy a prožívám neuskutečnou vděčnost.

Při nedělní ranní mši svaté byly s námi v kapli i čtyři ženy, které se přes víkend staraly o naše žaludky. Podle jejich úsměvů si setkání s Pánem v takovém společenství užily taky.

Před nedělním obědem zaznělo závěrečné sdílení. Chlapi postupně, jak to kdo cítil, mluvili o událostech tohoto víkendu. Vnímali jsme, jak to pro všechny byl důležitý čas. Čas zastavení, příležitost načerpat, možnost si vzájemně pomoci, čas společenství. Čas milosti. Příští rok chci jet zase.

Pokud to laskavého čtenáře zajímá, informace o aktivitách pro chlapy najde na www.chlapi.cz. Je tam i odkaz na jinou zásadní akci pro chlapy středního věku. Je to MROP neboli iniciace, která stojí na myšlenkách Richarda Rohra, františkánského kněze z Ameriky. Doporučuji. ■

Petr Staněk